

være vigtigt at staa ind paa den Vej ved nærværende Leilighed og derved lægge en yderligere Banfælighed til Løsningen af dette Spørgsmaal, ligesom man heller ikke bør overse, at naar Kommunerne blive større, vil deres Bestyrelse overskride de Kræfter, som man er istand til at disponere over, og man vil let komme til Nødvendigheden af at have lønede Bestyrelser, hvortil der neppe turde være den fornødne Samstemning i disse Tider. Det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Brinck-Seidelin) har foreslaaet en anden Ordning, nemlig den, ved Siden af at beholde de mindre Kommuner med Hensyn til Bestyrelsen at vælge noget større Repartitionsdistrikter. Jeg vil herimod gjøre ogsaa den Betragtning gjældende, at jeg er bange for, at det vilde have en skadelig Indflydelse paa Økonomien, og at det Middel, som han foreslaar herimod, nemlig at man kun skulde erstatte Kommunerne Halvdelen af deres Udgifter, ikke vilde vise sig at være tilstrækkelig virksomt; i det Mindste tror jeg ikke, det vil være vanskeligt at paavise andre Institutioner, hvor en lignende Tanke er gennemført, og hvor det viser sig, at en vis Flokthed let gjør sig gjældende, netop fordi man ikke har Følelsen af, at, som man ved, saa ligger man, men har i Tanke, at der er Andre, som tillige skulle være delagtige i at rede under Gn. — Men, naar jeg ikke har kunnet erkjende Holdbarheden af det Raisonnement, som det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup) fremførte, saa har jeg heller ikke ret kunnet vurdere de principielle Indvendinger, han gjorde mod at vælge Fødestedet som Grundlag for Forsørgelsesretten. San tagde, at det vilde give Anledning til hyppigere Hjemsendelser. Ja, det tør jeg ikke ligefrem benegte; men jeg vil dog sige, at det forekommer mig ikke at være givet, idet man jo ikke maa overse, at i Lovforlaget al midlertidig Hjælp er undtagen fra at være Hjemsendelsesgrund. Men dernæst vil jeg sige, at, om det maatte blive Tilfældet, at man vilde faae nogle hyppigere Hjemsendelser end hidtil, saa er det i alt Fald af de Ting, som jeg ved en Fattigbestyrelse betragter som mere accidentielt og ikke for angribende selve Principet i Forsørgelsen. Det ærede Medlem anførte fremdeles, at det at vælge Fødestedet vilde modvirke den frivillige Fattigforsørgelse. Jeg tror ikke, denne Betragtning er rigtig, og jeg kan navnlig ikke se, hvorledes det ærede Medlem efter det Standpunkt, han tog ved Bestemmelsen af det frivillige Fattigvæsen, idet han nemlig betragtede det som støttet paa det kristelige og moralske Samfunds Forpligtelse lige overfor de trængende Brødre, kan antage, at man ved at give Bidrag til den frivillige Fattigundersøttelse skulde overveie, om man derved bidrog til at formindskede den Byrde, som i Form af Skat til det offentlige Fattigvæsen vilde komme til at hvile paa Gn. Jeg tror ikke, at slige Betragtninger i Reglen an-

stilles, naar der rettes Opfordring til Folks Godgjørenhed, men jeg er i alt Fald fuldkommen vis paa, at, skulde slige Betragtninger gjøre sig gjældende, da vilde det være hos Folk, af hvem det frivillige Fattigvæsen ikke tør vente sig Stort, Nei, men der er ganske vist principielle Grundringer at gjøre mod at vælge Fødestedet som Forsørgelsessted. Indvendinger, som jeg hverken har skult for mig selv eller for de Herrer, idet de staa omtalt i Motiverne, og der er da navnlig det at indvende, at enkelte Kommuner derigjennem kunne blive ganske særdeles belemede med Fattige. Det har altsaa maattet være Opgaven, at søge at formindskede saadan Overbebyrdelse, saa meget som mulig, og det er navnlig i denne Henseende, at der i Lovforlaget er givet den Bestemmelse, at Enge- og Løgehjælp ikke vilde være at erstatte af Forsørgelseskommunen, ligesom det ogsaa er denne Betragtning, der væsentlig har ført til den Bestemmelse, som findes i § 67. Det er vel muligt, at denne Paragraf kan begrændses noget stærkere, end den er begrændset, men jeg kan i og for sig ikke se, at der er noget Urigtigt i, at den Tanke, som dog flere ærede Medlemmer have haft, at ubvide Byrden til et større Distrikt end den enkelte Kommune, her har faaet Udtryk i en Ubvidelse af Byrden til Amtet. Dette er alene Hensigten dermed, og ligesom jeg for mit Bedkommende, som sagt, skal være villig til at begrændse denne Bestemmelse yderligere, hvad jeg erkjender kan lade sig gjøre, saaledes er den ikke af de Bestemmelser, som jeg med megen Shærdighed fastholder, forsaavidt det skulde lykkes noget Medlem eller i alt Fald eventuelle Udvalg at paavise andre Veie, ad hvilke det vilde være muligt at forhindre, at et enkelt Sted blev overbebyrdet. Jeg tror, at den ærede Landssthingsmand, til hvem jeg væsentlig har henvendt mig, selv angav en saadan, i alt Fald Leilighedsvis, idet han antydede, at man kunde tage en vis Del af Fattigforsørgelsen bort fra de enkelte Kommuner og lade den hvile paa en større Kreds. Han nævnte, saavidt jeg mindes, Udgifterne til Sindsyge, hvilket vilde være noget Lignende som det, der allerede nu finder Sted ligeoverfor Amtsfattigtassen. Naar jeg imidlertid ikke har tillagt dette Hensyn, at enkelte Kommuner mulig kunne blive noget stærkere overbebyrdede, end de burde være, nogen afgjørende Betydning, saa er det, fordi jeg har haft Grund til at tro, at det væsentlig vil blive de Kommuner, der enten danne Landsdistrikter til Kjøbstæderne eller i alt Fald ligge i deres umiddelbare Nærhed, og jeg har da ikke kunnet afvise den Betragtning, at disse Kommuner, som oftest vilde kunne bære noget større Byrder end andre, fordi deres Beliggenhed giver dem en Fordel og en Indtægt, som andre Kommuner ikke have.

Der er af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing) stillet det Spørgsmaal til mig, hvorledes jeg